ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΠΩΛ-ΛΟΥΪ ΕΡΒΙΕ

Ο ΣΥΖΥΓΟΚΤΟΝΟΣ

Ε λοιπόν, ἡ ἱστορία αὐτὴ ποὺ θὰ σοῦ διηγηθῶ, μοῦ εἶπε ὁ καπετὰν Γιώργης, θὰ σοῦ φανῆ ἴσως ἀπίθανη... Κι' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἂν μοῦ τὴν διηγόταν κανένας, δύσκολα θὰ τὴν ἐπίστευα... Ἔτυχε ὅμως, βλέπετε, νὰ πῆν ζήσω ἀπὸ κοντά... νὰ γνωρίσω ὅλη τὴ φρίκη της... Ἡ περιπέτεια αὐτὴ ὁμολογῶ ὅτι εἶνε ἡ φοβερώτερη ποὺ μοῦ συνέβη στὸ διάστημα τῶν τριάντα χρονῶν ποὺ ἔχω στὴ θάλασσα...

Ὁ καπετὰν Γιώργης ἐσώπασε. Ἤξερε πόσο μοῦ ἄρεσαν ἡ ναυτικὲς ἱστορίες, ὅταν πρὸ πάντων τὶς διηγόταν αὐτὸς μὲ τὸ ἀφελὲς καὶ τραχὺ θαλασσινό του ὕφος.

Ἦταν μιὰ ὥμορφη ἀνοιξιάτικη βραδειά. Ταξειδεύαμε μὲ τὸν «Πάνθηρα», ἕνα χαριτωμένο γιώτ, ποὺ μόλις εἶχεν ἀφήσει τὸ λιμάνι τοῦ Κολόμπο, κατευθυνόμενο στὴ Βομβάη. Ἀπέραντη γαλήνη βασίλευε στὴ θάλασσα. Καί, ξαπλωμένος στὴ σ α ἰ ζ—λ ό γ κ μου, περίμενα ν' ἀκούσω τὴν τρομερὴ ἱστορία τοῦ καπετάνιου.

— Λοιπόν; εἶπα, βλέποντας ὅτι ὁ καπετάνιος ἐσώπαινε.

Αὐτὸς ἐχαμογέλασε ἱκανοποιημένος κι' ἄρχισε τὴ διήγησί του.

— Πᾶνε τώρα καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια ἀπὸ τότε... Ἤμουνα δεύτερος πλοίαρχος τοῦ «Σουᾶ—Σάν», ἑνὸς περίφημου σκάφους δέκα χιλιάδων τόννων. Ἦταν καλοτάξειδο βαπόρι τὸ «Σουᾶ—Σάν», μόλις βγήκαμε ὅμως ἀπὸ τὰ στενὰ τοῦ Μαζακκᾶ ἄρχισε τὸ χοροπηδητό... Δὲν ἦταν θάλασσα ἐκείνη. Ἤτανε σίφουνας... Τὰ κύματα κοβαλλικεῦαν τὸ βαπόρι παρασέρνοντας ὅ,τι βρίσκαν στὸ κατάστρωμα...

Ἐλπίζαμε πὼς ὅταν θὰ φτάναμε στὴν Κεϋλάνη, θἄπεφτε κάτω ἡ φουρτοῦνα. Δὲν βαρυέσαι ὅμως... Ὅσο προχωροῦσαμε πρὸς τὴ Δύσι, τόσο τὰ κύματα θέριευαν περισσότερο. Οἱ ἐπιβάτες δὲν τολμοῦσαν πειὰ ν' ἀνέβουν στὸ καπάστρωμα. Μονάχα μιὰ νέα, μιὰ κοπέλλα ὤς εἴκοσι χρονῶν, ἐρχόταν καὶ ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες ἀκουμπισμένη στὴν κουπαστή, δίχως νὰ τὴ νοιάζῃ γιὰ τὰ νερὰ ποὺ τὴν ἔλουζαν.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μοῦ εἶχε κινήσει τὴν προσοχή. Φαινόταν πολὺ περίεργος τύπος. Ταξείδευε μὲ τὸν ἄντρα της, σὲ μιὰ καμπίνα πρώτης θέσεως. Ἐλάχιστα ὅμως τοὺς ἔβλεπε κανένας μαζύ. Αὐτὸς ἦταν ἕνα ὥμορφο παλληκάρι, κομψός, ὡραῖος, πάντα γελαστὸς καὶ χαρούμενος. Ἀπὸ κάτι λόγια ποὺ τοὔχαν ξεφύγει, καταλάβαμε ὅτι ἡ γυναῖκα του ἔπασχε ἀπὸ νευρασθένεια... Ἔτσι ἐξηγόταν καὶ τὸ παράξενο φέρσιμό της... Δὲν μιλοῦσε ποτέ, σὲ κανέναν... Ἦταν πάντα μελαγχολική, καὶ ποῦ καὶ ποῦ μάλιστα ἀναστέναζε... Αὐτὸ μοῦκανε ἐντύπωσι.

Γιατὶ ἤξερα ὅτι οἱ δυὸ αὐτοὶ νέοι ἦσαν νειάντροι. Εἶχαν παντρευτεῖ πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα σφοδρὸ ἔρωτα. Καὶ ὅλοι τοὺς θεωροῦσαν εὐτυχισμένους γιατί καὶ νέοι ἦσαν, καὶ πλούσιοι. Ἡ νέα τοὐλάχιστον εἶχε πάρει μιὰ τεραστία προῖκα...

Ἡ κακὲς γλῶσσες—ἀντιπροσωπευόμενες στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἀπὸ μιὰ γρηᾶ ἀγγλίδα ἐπιβάτιδα τῆς πρώτης θέσεως—ἔλεγαν, ὅτι ἡ νέα ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι τὴν ἀγαποῦσε αὐτός. Ψιθύριζαν δηλαδὴ ὅτι ὁ κ. Ρόζενταλ — ἔτσι λέγαν τὸν νέο — πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο του ἦταν συνδεδεμένος στενὰ μὲ μιὰ ἠθοποιὸ τῆς ὀπερέττας, μὲ τὴν ὁποίαν διατηροῦσε ἀκόμα τὶς σχέσεις του.

Τί ἦταν ἀλήθεια ἀπ' ὅλα αὐτά; Δὲν ἤξερα. Ὡστόσο ἡ νέα φαινόταν πολὺ-πολὺ λυπημένη.

* * *

Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, ἡ φουρτοῦνα ἀντὶ νὰ κοπάσῃ, γινόταν καὶ μεγαλείτερη. Τὸ καράβι μας ἦταν σὰν ἕνα καρυδότσουφλο ἀπάνω στὸν μανιασμένον ὠκεανό. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες ἦσαν ἄρρωστοι, στὶς καμπίνες τους. Ἡ νέα εἶχε πάψει κ' αὐτὴ νὰ ἐμφανίζεται στὸ κατάστρωμα. Θὰ τὴν εἶχε περάξει φαίνεται ἡ θάλασσα.

Κι' ἔξαφνα συνέβηκε τὸ μεγάλο κακό... Τὸ τιμόνι μας σταμάτησε ἄξαφνα νὰ λειτουργῆ. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, τὸ καράβι ἄνοιξε σ' ἕνα μέρος κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ νερά.

Ὤ, ἤτανε τραγική, ἤτανε σπαρακτικὴ ἡ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ ἀναγκαζόμαστε νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ καράβι μας...

Ἐγώ, μαζὺ μὲ τὸν πρῶτο πλοίαρχο, ἐπιστεύαμε, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐπιβίβασις τῶν ἐπιβατῶν στὶς βάρκες ταχτικά... Στὴν τελευταία βάρκα μπήκαμε κ' ἐμεῖς. Παρατήρησα τότε ὅτι δίπλα μου βρισκόταν ὁ Ρόζενταλ.

— Ἡ γυναῖκα σας;... Τί ἔγινε;... τὸν ρώτησα ἀνήσυχος.

— Τὴν ἔχασα... Θὰ μπῆκε σὲ καμμιὰν ἄλλη βάρκα, μοῦ ἀπάντησε.

— Ἀσφαλῶς, κάτι τέτοιο θὰ ἔχῃ συμβεῖ, τοῦ εἶπα.

Μόλις ἀπομακρυνθήκαμε λίγο ἀπ' τὸ πλοῖο, ἕνα τεράστιο κῦμα τὸ σκέπασε ὁλόκληρο καὶ τὸ ἀναποδογύρισε σχεδόν.

Ἔκανα τὸ σταυρό μου. Εὐτυχῶς εἴχαμε σωθεῖ.

* * *

Οἱ δεκάξη ἐπιβάτες ποὺ βρισκόντουσαν στὴν ἴδια βάρκα μὲ μένα, ἦσαν ἔντρομοι κι' ἀπελπισμένοι. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρισκόταν φυσικὰ κ' ὁ Ρόζενταλ, ποὺ φαινόταν πιὸ ἀπελπισμένος ἀπ' ὅλους.

Ἔξαφνα μιὰ κραυγὴ βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων μας. Ἐκεῖ, δίπλα μας, πάνω στὰ ἀφρισμένα κύματα, ξεπήδησε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θάλασσας, θαρρεῖς, μιὰ σανίδα... καὶ πάνω στὴ σανίδα αὐτὴ ἦταν δεμένη μὲ χοντρὰ σχοινιὰ μιὰ γυναῖκα μισόγυμνη.

Ἡ σανίδα ἔπλεε ἀκολουθῶντας τὸ ἴδιο ρεῦμα ποὺ παρέσυρε καὶ τὴ βάρκα μας. Κι' ἔτσι μέσα σὲ λίγα λεπτά, μᾶς πλησίασε ἀρκετά.

Λησμονῶντας πειὰ τὴ φρικτή μας θέσι, παρακολουθούσαμε μὲ γουρλωμένα μάτια, γεμᾶτοι ἀγωνία τὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ θέαμα.

Ἄξαφνα ἕνα κῦμα ἔφερε σιμότερά μας τὴ σανίδα μὲ τὴν πνιγμένη. Καὶ τότε τὴν ἀναγνωρίσαμε. Ἦταν ἡ νευρασθενὴς ἐπιβάτις μας.

Πῶς ὅμως βρισκόταν δεμένη πάνω σὲ μιὰ σανίδα;

Ἐγύρισα ἀπότομα καὶ κύτταξα τὸν Ρόζενταλ.

Κρῦος ἱδρῶτας ἔπεφτε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἔτρεμε σύγκορμος.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ κατάλαβα τί εἶχε συμβεῖ:

— Κακοῦργε! τοῦ φώναξα.

Αὐτὸς μὲ κύτταξε σὰν ἀποσβολωμένος. Ἔπειτα ξανάρριξε τὰ βλέμματά του στὴ νεκρή, ποὺ ἔπλεε πάντοτε δίπλα μας.

— Φύγε!... Φύγε!... τῆς φώναξε βραχνά, μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ δὲν εἶχε πειὰ τίποτε τὸ ἀνθρώπινο. Τί γυρεύεις ἐδῶ; Φύγε!...

Τὸν ἄρπαξα ἀπ' τὸ λαιμό.

— Κακοῦργε! τοῦ ξανάπα. Ὥστε λοιπὸν σύ... ἐσὺ τὴν ἔδεσες;...

Αὐτὸς ὅμως οὔτε φαινόταν νὰ μ' ἀκούῃ. Κρατοῦσε τὰ μάτιά του στηλωμένα στὴ νεκρή, καὶ τὴν ἐκύτταζε μὲ τρόμο, μὲ ἀγωνία...

Τὴν εἶχε, ὁ ἄθεος, δολοφονήσει. Φαίνεται δηλαδὴ πὼς ὄχι μόνο δὲν ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ ἀπὸ καιρὸ σιλλογιζόταν μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ξεφορτωθῆ, χωρὶς νὰ χάσῃ ὅμως καὶ τὴν περιουσία της. Τὸ εἶχε μαντέψει αὐτὸ ἡ δυστυχισμένη καὶ εἶχε γίνει νευρασθενικὴ ἀπ' τὸν τρόμο της.

Ἔτσι, ὅταν ὁ Ρόζενταλ κατάλαβε ὅτι τὸ πλοῖο θὰ βούλιαζε, ἔτρεξε στὴν καμπίνα του κ' ἔδεσε πάνω σὲ μιὰ σανίδα τῆς κοκέτας της τὴν ἄρρωστη γυναῖκα του... Ἔτσι θὰ πνιγόταν, ὅταν θὰ βούλιαζε τὸ καράβι, κ' αὐτός, ἂν σωζόταν, θὰ κληρονομοῦσε τὴ μισὴ περιουσία της, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα... Ἡ τύχη ὅμως τὰ εἶχε φέρει διαφορετικά. Τὰ κύματα παρέσυραν τὴν ἄτυχη γυναῖκα στὸ κατάστρωμα καὶ τὴν πέταξαν κατάτιν στὴ θάλασσα. Ἔτσι τὴν πῆρε τὸ ρεῦμα καὶ τὴν τράβηξε πίσω ἀπὸ τὴ βάρκα μας. Ἀρκετὴ ὥρα μᾶς ἀκολουθοῦσε ξοπίσω, σὰν νὰ μᾶς κινηγοῦσε, σὰν νὰ κυνηγοῦσε τὸν δολοφόνο της. Τὸ θέαμα ἦταν φρικιαστικό. Τὰ γουρλωμένα μάτια τῆς πνιγμένης κύτταζαν, θαρρεῖς, τὸν δολοφόνο σκληρά, ἄγρια, ἐκδικητικά.

Τέλος, ἡ φουρτούνα ἐκόπασε... Στὸ βάθος φάνηκε ἡ ἀκτή...

Τὸ πτῶμα ἄρχισε τώρα ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντά μας.

Κι' ἔξαφνα ἄκουσα ἕνα γέλιο δίπλα μου. Ἕνα γέλιο ἀπαίσιο, βραχνό... Ἐγύρισα καὶ εἶδα τὸν Ρόζενταλ νὰ γελᾶ, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του τὴ σανίδα μὲ τὸ πτῶμα τῆς γυναίκας του, ποὺ φαινόταν σὰν ἕνα μαῦρο σημάδι στὸν ὁρίζοντα.

Εἶχε τρελλαθεῖ!...

Ἦταν ἡ νευρασθενικὴ ἐπιβάτις μας!...